

[Hans Nielsen.]

nexte politiske Agitation. Vi maa bestemt protestere mod dette Forslag; thi selv om det aldrig bliver til Lov, vil dog det Sindelag, som har baaret det frem, forvolde Ulykker.“

Det er ikke nogen Socialdemokrat, der siger disse advarende Ord til de to politiske Partier, det er en Mand i en saare vigtig og ansvarsfuld Stilling i Samfundet, en Mand, hvis første Opgave det er at yde sit Bidrag til, at der kan være Arbejdsro i Landet. Det er ham, der siger disse bestemte, advarende Ord, Ord, som ikke er til at tage fejl af, og han henstiller indtrængende til Rigsdag og Regering ikke yderligere at fremme denne Sag. De to Partier har ikke taget det fjerneste Hensyn til de Advarsler, de har faaet fra Arbejdsgiverforeningens Formand, de vil med Vold og Magt tvinge det foreliggende Lovforslag frem til en Afgørelse nu. Jeg kunde her citere Udtalelser af „Berlingske Tidende“, „Nationaltidende“, „Børsen“, „Aalborg Amtstidende“ og en hel Række af Personer og Institutioner, som alle paa det voldsomste har vendt sig mod det foreliggende Lovforslag og brudt Staven over det. Jeg kan henvise til det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse, der i Fjor ved Lovforslaget anden Behandling udtalte, at han følte sig overbevist om, at det var en Lov, der ikke vilde give gode Resultater, tværtimod. Alle disse advarende Ord, i Forbindelse med det, som er sagt fra vor Side — noget, som man ganske vist ikke tager meget Hensyn til fra de to Partiers Side —, kunde vel nok have advaret dem mod at fortsætte paa den farlige Vej, de var inde paa. Men det er altsaa ikke lykkedes; de ærede Medlemmer af dette høje Ting Hr. Pinstrup og hans agrariske Tvillingbroder, det ærede Medlem Hr. Tvedegaard, vilde det nemlig anderledes.

Første Næstformand (Pinstrup): Disse Betragtninger hører rettere hjemme ved tredje Behandling.

Hans Nielsen: Det kunde den højtærede Formand have fuldstændig Ret i, for saa vidt vi havde faaet tilstillet den Skrivelse, som af Landboforeningerne er tilstillet Handelsministeriet, men det fik vi ikke, det blev os nægtet, og derfor har vi maattet optrykke den her i Betænkningen. Af den Grund nødsages jeg til nu at komme ind paa denne Skrivelse, det er den eneste Mulighed for, at den kan blive omtalt her i Rigsdagen.

Som sagt, de to ærede Medlemmer

vilde det anderledes. De samvirkende danske Landboforeninger sendte altsaa denne Skrivelse til Handelsministeriet ved Samlingens Begyndelse i Aar, og Formaalet hermed var at rette en ny voldsom Anklage mod Smedemestrene for derved at drive de to konservative Partier til at fremme denne Sag. Denne Skrivelse begærede vi os tilstillet i Udvalget, men det blev afslaaet, til Trods for at det var en Skrivelse sendt fra de danske Landboforeninger til den højtærede Handelsminister. Jeg hørte underhaanden en Forklaring, som gik ud paa, at den højtærede Handelsminister skulde have betragtet den som en privat Skrivelse, men den Forklaring gik jo aabenbart ikke, thi Skrivelsen er selvfølgelig ikke privat, den er underskrevet af det ærede Medlem Hr. Tvedegaard paa Landboforeningernes Vegne, og den handler om Erhvervs- og Arbejdsfrihed, i alle Tilfælde efter Afsendernes Opfattelse.

Jeg kommer altsaa til at dvæle et Øjeblik ved denne Skrivelse, fordi den har en meget nær Tilknytning til Lovforslagets § 1, ogsaa med det stillede Ændringsforslag. I denne Skrivelse klager man over de danske Smedemestre og over to Jernhandlere, en i Kolding og en i Vejle, og man paastaar, at disse to Jernhandlere har nægtet at sælge Jern og Kul til to bestemte Smede, der bor i Vejle Amt, og de skal have gjort det med den Begrundelse, at disse to Smedemestre ikke var Medlemmer af Smedemesterforeningen i Vejle Amt. Hvorvidt dette er rigtigt, er altsaa ikke blevet opklaret officielt, men det vilde være blevet opklaret, dersom man havde fulgt os, for saa vilde vi have haft en fuldstændig officiel Redegørelse gennem Handelsministeriet for, hvorvidt disse Beskyldninger fra Landboforeningernes Side mod de to Jernhandlere i Vejle og Kolding var berettigede. Men man har nægtet os saadanne Oplysninger, og saa har vi kun den Paastand, som findes udtrykt i Landboforeningernes Skrivelse, at holde os til. Rigtigheden af denne er bestridt af blandt andre det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, men selv om man nu gaar ud fra, at denne Paastand, saaledes som den er udtrykt i Skrivelsen, er rigtig, siger den jo i og for sig ikke saa uhyre meget. Den siger, at en Jernhandler i Vejle og en Jernhandler i Kolding har nægtet at sælge Kul og Jern til to bestemte Smedemestre, men der er ingen som helst Oplysninger om, hvorledes disse to omtalte Smedemestres Forhold i det hele er. Der er heller ikke nogen Udredning af de Grunde, som disse Jernhandlere kunde have til at